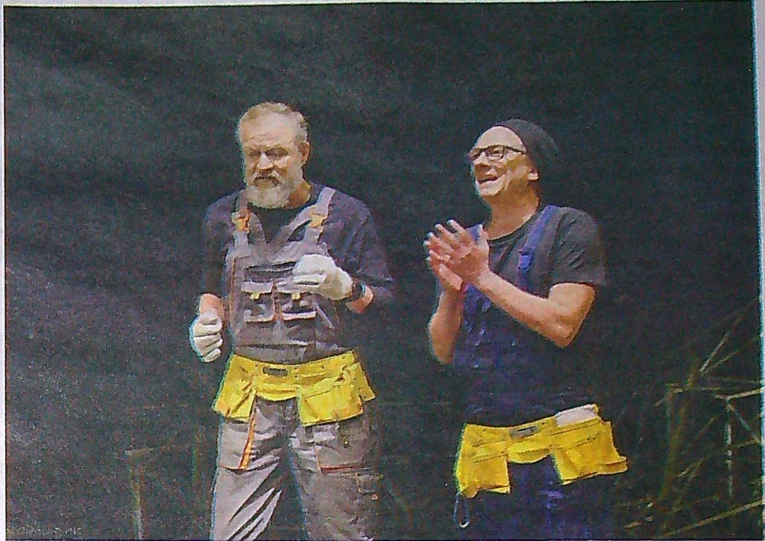

Jocul de-a teatrul - Mașiniștii

Doi din cei trei clowni ai lui Vișniec (din *Angajare de clown*) au reușit până la urmă să se angajeze! Dar nu ca actori, ci ca mașiniști în echipa tehnică a teatrului.

Această impresie mi-au lăsat-o cei doi actori ai Naționalului clujean, făcând legătura cu spectacolul amintit. Ovidiu Crișan și Sorin Misirianțu, protagoniști în spectacolul montat în 2018 în regia lui Sorin Misirianțu, alături de Ioan Isaiu, sunt prezenți și în *Mașiniștii* prelungind atmosfera din culise într-un fel de continuum teatral, liant sentimental cu viața din jurul și din spatele scenei. Textul lui George Lungoci, „actor de comedie, de cinema actor” și, iată, scenarist, e alcătuit dintr-o suită de scene comice, zglopii și nostalgice, susținute cu profesionalism de cei doi actori viguroși, performeri de cursă lungă, îndelung rodați și aplaudați pe scena Naționalului clujean. Venit din lumea tragicomică a teatrului, George Lungoci știe, a trăit, cunoaște și împletește scenic experiențe, năzuințe și dezamăgiri specifice celor ce se mișcă printre actori și regi-zori, dar nu sunt nici actori, nici regi-zori. Sunt oameni ca Doru Bordea (regie tehnică), Alexandru Corpodean și Andrei Mitran (lumini), Vasile Crăciun (sonorizare), Alina Fonta (sufleur) sau și mai mărunți încât nici nu sunt trecuți pe afiș, alături de plasatoare, garderobiere etc. Oameni admirabili care susțin teatrul, dar nimeni nu și-a găsit timp să se ocupe de ei. Anonimi necesari în realizarea și funcționarea mașinării teatrului. Oameni din spatele reflectoarelor, ce servesc arta actorului și uneori (ca în cazul de față) cochetează cu ea, imitând, bîrfind, rîzând, declamând jovial și emfatic. Precum acești „mașiniști”, manipulatori de butaforii și recuzită (în cazul de față scenografia aparține lui Cristian Rusu), „mașiniști” dirijați de regizor ca actorii (în cazul de față Dragoș Pop). Important e că, la aproape un an de la premieră, cu actuala

echipă, spectacolul se joacă cu sala plină.

O regie lejeră și un spectacol lejer, amuzant, axat pe jocul actorilor ce fac exhibiții comice la tot pasul. De aceea, șarmul actorilor e esențial. Fără el, împlinirea secvențelor ar fi o simplă înșiruire de gaguri mai mult sau mai puțin reușite. Dar dezinvoltura și sprinteneala lui Sorin Misirianțu, alături de verbalismul nuanțat și grimasele ilare ale lui Ovidiu Crișan leagă și potențează discursul la cote corespunzătoare de umor popular, reconfortant. Un duo exersat, perfect asamblat. Îmbrăcați în salopete gri, inconjurați de elemente de decor, mașiniștii pregătesc scena pentru spectacol și bavardează de zor pe diferite teme legate, mai ales, de munca lor în teatru. Dialogul e firesc, spontan, glumele apetisante. Unele luate de pe net, altele fabricate pe loc. Mașinistul Cornel (Sorin Misirianțu) își ia rolul de regizor sever, arrogant și dă indicații trăsnete Șefului (Ovidiu Crișan), actor ratat care improvizează și repetă la nesfârșit un monolog în diferite game interpretative, spre deliciul spectatorilor. Ca în piese care aduc sub lumina reflectoarelor fața ascunsă a teatrului, de la chehivianul *Cântec de lebădă* la recenta *Ultima iu-*

bire a lui Cezar de Horia Gârbea, și aici mozaicul textului include replici sau fragmente din autori celebri (Harold Pinter, Shakespeare) și sunt parodiați actorii nu mai puțin celebri, dar cu hibe și scrânteli mari, rizibile.

Pentru pregătirea spectacolului care va urma, este adusă și montată central butaforia minușios executată a aripilor imense pregătite pentru un virtual interpret. Aripi albe, vapoase, candid, cu care se vede recompensat vizual actorul ratat. Și le pune în spate într-o doară și trăiește momentul cel mai emoționant al identificării cu reușita iluzorie. Dacă ar fi fost să fie...

actor. Dar nu, își acceptă condiția și are doar vagi nostalgii. Îmi place să cred, aș vrea să cred că simbolul aripilor trimite la Omul Pasăre, celebrul film al mexicanului Alejandro González Inarritu *Birdman sau Virtutea nesperată a ignoranței*. O altă privire din interior a teatrului ca fenomen în continuă prefacere, ca metaforă a visului și a zborului. Iată, un alt elogiu adus aici actorilor din perspectiva unor admiratori apropiați, colaboratori, servitori umili ai lor – mașiniștii. Pentru că actorii adevărați sunt pasări ce și-au luat zborul.

Adrian Țion

